

I M A

László Domokos, egyh. köri gondnok neje, szül. Mihály Mária felett.*)

1882. szeptember 1-én Székely-Udvarhelyt.

Szent hatalmu Isten, a Jézus Krisztus által mennyei Atyánk! megtört kebellem, s megrendült lelki érzéssel állunk e koporsó mellett, hová a leverő csapás hire gyűjtött együvé, hogy igaz részvétellel osztozzunk a veszteség feletti keserü fájdalomban, s hogy bizonyágot vegyünk a te isteni szent hatalmadról, melynek erejével kormányzod élők és holtak birodalmát. — Oh, mert te nem csak szeretetteljes, de hatalmas is vagy mindenek felett Uram! Hatalmad nagyságát be nem fogják az egek egei, s valamint szeretetednek, ugy hatalmadnak is gyakran látjuk tanujelét a nagy természetben épen ugy, mint gyarló emberi életünk folyamán. Sokszor örvendezve dicsőítjük, Atyánk! hatalmad nagyságát, saját lelkünk egész valójával csüngünk csuda-dolgaidon, de igen sokszor, nem látva be szent czéljaidat, a zugolódás szavait vesszük ajkainkra. Igen, mert bár tudjuk Atyánk, hogy minden mulandó e földön, tudjuk, hogy a halál, az enyészet e rettenthetlen fejedelme ifjat és öreget, koldust és gazdagot egyaránt elrabol, s tudjuk, hogy az asszonynak fájdalommal kell szülni magzatát; de, hogy az anya legmagasztosabb hivatásának teljesítésében, saját életével adózzék, s hogy ugyanaz, a mi egyiknek életet ad, a másiknak életét végképpen kioltsa, ezt kevésbé tudjuk érteni, kevésbé megmagyarázni.

Ime szent Isten, jó Atyánk! egy ily talányt mutat fel előttünk e gász-ravatal.

Egy édes anyát takar e szemfedő, ki magasztos hivatásának előérzetében kétkedő reménynyel csüngött a gondolaton, s várva-várta a perczet, hogy, szive alatt táplált kisdedeinek életet adva, megszabadulhasson, hogy kedves övéinek szeretett körében tovább folytathassa oly önfeláldozással s valódi hűséggel párosult élettársi és anyai szent kötelmeit. Szép reményekkel is biztathatta önmagát, szép reményeket fűzött példás szeretettel nevelt gyermekei között talán ez uj csecsemők életéhez is, s képzeletében messze repülve, járta bé a közel s messze jövődőt, és oh, ki tudná utólni és előszámlálni az édesanyának ábrándvilágában szőtt édes álmaid?! És imé jó Isten, édes Atyánk! mindezen remények éppen a valóság

*) Ez imát közreadjuk annál inkább, mert az elhunyt nő sz. udvarhelyi fiók-ekklézsiánk egyik jóltevő tagja volt, kinek háza ottani hiveinknek nyolcz éven keresztül szolgált isten-tiszteleti gyűlhelyül.

perczében vele együtt megsemmisültek, örökre sirba szálltak. Meghalt, mielőtt édes anyai szeretetének jeleit adhatá, elköltözött, mielőtt igazán átérzett anyai szerepét bevégezheté!! Szerelmének áldozta fel drága életét!

És annyi szép remények omladékain ott áll két csecsemő, annyi fájdalomnak iker-gyermekei, öntudatlanul is már ily mérhetetlen bűnbánatnak és keserűségnek okozói.

Oh Isten, édes Atyánk! mit véthetett e nő, hogy a paradicsomi ítélet — fájdalommal kell szülnöd magzatodat — kemény próbája alatt végképpen meg kellett törnie?! Mit véthetett a férj, hogy ily nagy mértékben öntéd ki rá a búsulás keserű poharát?! S hát az árván maradt család szívéen miért hogy bokrossával terem a fájdalom?! És az árvaságában itt édes anyára lelt kis ártatlan, miért, hogy ismételve árva lón?!

Bizony Atyánk, szent hatalmu Isten! itt megáll gondolatunk, s minthogy sorsunk könyvébe tekinteni nem lehet, megnyugszunk akaratodon, s fájó részvétell osztozunk a szerető férj lesújtó bánatában, kinek hű nőjét sir-menyasszonyul jegyzé el a halál, s ki mindent vesztett, mit veszthetett; és e veszteség feletti mély keservében megtört kebelével áll e koporsó mellett, melybe a kérlelhetetlen halál élete egéről a napot zárta le.

Oh, bizony sokkal nagyobb, sokkal keserveesebb fájdalom ez, hogysen emberi vigasztalás mérsékelhetné, s arra enyhületet nyújtani képes lehetne, sokkal nagyobb, sokkal keserveesebb, hogysen arra emberi kéz gyógyító balzsamot csepegtethetne s a feledés fátyolával elborithatná!

De hát hol keressen vigasztalást a szerencsétlen férj és édes apa, kit, az egymást követő csapások, most szíve legdrágább kincsétől fosztának meg, kiben élet-örömeinek minden forrását föllelé, s kiben és a ki által házat s családja körét édes otthonának nevezheté, s a ki vele nem csak az élet örömeiben, hanem igen sokszor megsokasult tenger bánatában is oly igaz hűséggel osztozott? Hol keressenek vigasztalást az árva gyermekek, kik édes anyjok meleg kebelén a tápláló emlő után is találtak tárgyat bizalmas gyermeki szeretetőknek, mert ott tanulták ismerni gyermekjátékaik örömét s testi és lelki növekedésük őrzőangyalát; hol keressenek kárpótlást azon munkás és gondos édes anyai kezekért, melyek oly odaadó szeretettel vezérelték őket a vallás és erkölcs utain?! Hol keressenek vigasztalást az öregségre jutott s ily váratlan gyászszal látogatott szülők, kik életök késő estvéjén vajmi más nyugalmat vártak, vajmi más vigasztalást reméltek?! Hol keressen vigasztalást a már egyedül maradt jó testvér, s hol vigasztalódjanak, az elhunytat saját gyermekök gyanánt szerető kedves rokonok? hol annyi rokons baráti kebel, és még távoli ismerősök is, kik kedves halottunkban a női munkásság s vallásos kegyesség szép erényeivel gazdagult házi nőt ismerék, kinek minden szegény és szerencsétlen számára volt egy vigasztaló vagy bátorító szava, ki mindennel tehetség szerint jót tett, s vallása és egyháza ügyét mindig szívéen hordozta.

Oh minden fájdalmak gyógyítója, mennyei Atyánk! egyedül te vigasztalsz meg mindeneket, te enyhíted meg a sebzett szívek dúló fájdalmait, te töröld el a sírók könnyhullatásait, hiszen tied, egyedül tied Gileád balzsama!

Hozzád imádkozunk, tégedet kérünk azért hát oh minden vigasztalásnak Istene! küld el vigasztalásod angyalát, hadd kötözze be a bánatos férjnek szívében esett fájdalmas sebeit, hadd törülje le méltó keservének patakként omló könnyzáporát s hadd támogassa csüggedésének tántorgó lépteit! Tanítsd meg Uram, a vallásban keresni biztatást, tanítsd meg tovább is hinni és remélni atyai kegyelmedben és szeretettedben s mondjad, oh mondjad neki e biztató szót: Ne félj, mert én veled vagyok s nem hagylak el tégedet és nem távozom el te tőled!

Oh Isten, gondviselő Atyánk! légy ápolója a halált hozott iker-testvéreknek, kik már a születés percében anyátlan árvaságra jutottak, légy édes anyjok s tápláld őket jóvoltod édes emlőjén, hogy növekedjenek Isten és emberek előtt való kedvességben! De minde- nekfelett tárd ki gondviselésed kezeit a vezérlő és gondozó anyai kéz nélkül maradt nagyobb árvákra, kik az elhunytnak kedves hi-vei valának, s kik még bizonytalannal nem is tudják, nem érzik veszteségök valódi nagyságát. Oh, legyen rajtok atyai szeretetted és kegyelmed jó Atyánk! s pótolj ki nekik az emberek által pólolhatatlan, a jó édes anyát! Küldj vigasztalást a szülőknek, s jó testvérnek, rokonoknak és jó barátoknak, s mindazoknak, kik e koporsó halottjában igaz részvéttel siratják azt, a ki igazán hiv vala!

Adj a kiszenvedettnek Atyánk, Szent Istenünk! csendes nyugodalmat a sir nyugtató ölében, adjad, hogy oly csendes legyen siri álma, a minő szenvedésteljes volt életének utolsó alkonya. Kimondhatatlan fájdalmiért jutalmazd meg a hiven teljesített kötelesség érdemei szerint, nemes lelkét vezérelj égi honában nagyobb-nagyobb tökélyre, hogy jobb létre költözése legyen földi kegyes életének folytatása, bocsásd be őt ama hajlékokba, melyeket hivednek készítettél, hogy találja fel lelkének üdvét s örök életét!

Minket pedig mindnyájan emlékeztess arra, hogy e földön nincs maradandó városunk! Taníts meg azért Uram! úgy élni, hogy mindig készen lehessünk az elköltözésre; taníts meg járni a te igazságodban, hogy ha majd földi életünk esztendei kitelnek, nyugodt lélekkel köszönthessük tullevő hazánkat s találhassuk meg az igazak jutalmát te nálád az egekben. Ámen.

Kisgyörgy Sándor.